

LELKIPÁSZTORI LEVÉL

**2012
HÚSVÉT**

Húsvéti hittel

Amikor az asszonyok útra kelnek, még éjszaka van. A hajnal csendjében Krisztus feltámad, pedig az örök azt hitték, hogy még ott fekszik halva! Amikor az asszonyok a sírhoz érnek, az angyal az üres sírt mutatja, mert Jézus már feltámadt!

Amikor lepecsételnek egy levelet, amikor azt hiszik a világban, hogy egy üggy le van lezárva, akkor is lehet feltámadás! A kő nem akadály! Isten mindig küld

valakit, hogy elhengerítse mások köveit! A sajátjainktól lehet félni, mert saját bűneinktől /köveinktől csak akkor szabadít meg Isten, ha

ezt kérjük a bűnbocsánatban. Akik keresik Jézust, azoknak megjelenik. Nem a katonáknak! Keressük a feltámadottat! Vigyünk hírt róla, akár hisznek nekünk, akár nem!

TALÁLKOZHATUNK JÉZUSSAL!

Az Európai Unióban, mint egy

műemlék-sírban, lepecsételtek a templomokat: MŰEMLEK! A hitünkre is sokan ugyanezt mondják: MŰEMLEK! Ide-oda sodor minket az idő. Azt hiszik sokan, hogy az ügyünk le van zárva, mint Jézus sírja. Lehet, hogy így van. De míg ők kinn strázsálnak a sír bejárata előtt, vagy nyugodtan teszik a dolgukat, mert mások vigyázzák a hitünk halálát hirdető sírt, addig mi már Jézussal feltámadtunk! Lehet, hogy nem tudnak még rólunk, mert a kő még ott van, de attól már feltámadtunk Jézussal. Legyünk olyanok, mint a fénylő ruhás angyal, ifjú vagy férfi, aki még a sírban van, de az oda igyekvő asszonyoknak hirdeti:

JÉZUS FELTÁMADT! ÉS VELEM IS FELTÁMADUNK!

Jézus anyja, Mária, nem volt az asszonyok között. Nem kell feltétlen ott lennünk a helyszínen, hogy tudjuk: van feltámadás. Lehet, hogy néhol már

eltemették a hitet, de tudom, hogy ott is van feltámadás. Lehet, hogy lepecsételtek a sír, lehet, hogy kívülről nem látni, de Jézus már feltámadt!

Áldott feltámadást! /Tibor atya/

Böjte Csaba ajándéka

Böjte Csaba ferences testvér, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány megálmodója és létrehozója március 26-án gyönyörű ajándékkal, lelkesítő evangéliumi szavaival lepte meg városunk érdeklődő közönségét. A katolikus plébánia meghívására érkezett városunkba, de az általa tartott szentmisére más felekezetek hívei és templomba nem járó emberek is kíváncsiak voltak. A két

eseményen összesen körülbelül 450-en voltunk jelen. Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén a szentmisén arról beszélt, milyen könnyen hivatkozunk arra, hogy kicsik vagyunk egy-egy feladathoz. Amikor

Máriához eljött az angyal és elmondta neki az örömhírt, ő nem „nyafogott”, nem panaszkodott, nem mondta, hogy nem ért az „Istengyártás” módszereihez, hanem ki tudta mondani: „Legyen nekem a te igéd szerint. Böjte Csaba arra buzdított mindenkit, hogy ne adja fel feladatait az első nehézségnél, küzdjön meg értük. Vállaljuk a nehézségeket, a küzdelmeket, és közben vigyázzunk egymásra! Mindenkinek van feladata és a nagyböjt éppen erre buzdít: merjünk igent mondani feladatainkra. A Vigadóban tartott előadására megtelt a nagyterem, töb-

ben pedig az étteremben követhették a szavait kivetítőn keresztül. Örömmel hívták, a létezés felett érzett örömmel, a világra, a kicsiny dolgokra való rácsodálkozásra. Olykor nem is tudjuk, milyen kincsünk van, mennyi mindent kaptunk, csak panaszkodunk. Mária is panaszkodhatott volna a hosszú út után, amikor meglátogatta Erzsébetet, ám helyett örvendezett.

Tudjuk felfedezni a másikban a szépet – buzdította hallgatóságát. Elmesélte azt a történetet, amikor felvett egy stoppost, aki csúnya szavakkal kezdte szidni a

feleségét. Ezt ő nem hagyta annyiban, elmondta neki, hogy ő katolikus pap, és ha utasa így beszél, ki kell szállnia, nem viszi tovább. Miután a férfi úgy döntött, nem akar a zuhogó esőben az út szélén ácsorogni, kihúzta belőle, milyen jó tulajdonságai vannak a feleségének. Kezdte azzal, hogy jó palacsintát tud sütni, majd a végén már szinte szentté avatták az asszonyt. Ezzel a példával illusztrálta, milyen kevéssé tudunk rácsodálkozni a másikban lévő fényre. Pedig ha meglátjuk a szépet, és ha cselekvően élünk a vi-

lágban, nem csak nyafogunk, szebb lesz az életünk. A hokimeccsen is izgalmasabb a pályán lenni, mint a kispadon kommentálni az eseményeket. A sípályán lejönni is nagy kihívás, mégis elindulunk. Nem kell mindig a legkönnyebb megoldást keresni. Isten vezetését a GPS irányításához hasonlította: ha eltévedünk, nem szid, nem moralizál, hanem azt mondta: újratervezés. Merjünk mindig talpra állni, elindulni. A feltámadás után Jézus az emmauszi tanítványok panaszára nem kezd el méltatlankodni, hogy lám, magára hagyták, hanem elkíséri őket az úton. Ennek az átdöfött szívű embernek van ereje ahhoz, hogy a többieket buzdítsa. Fontos, hogy mi is tudjuk buzdítani, lelkesíteni a többieket. Jézus nem mond le a bűnösökről, hanem igyekszik talpra állítani őket. Ahogyan Zakeust is megszólítja, lehívja a fáról és nála vacsorázik: megszakítja érte az útját, szeretettel leül vele az asztalához. Zakeus, a vámos – ma azt mondanánk bankár – ezt követően a fele vagyonát a szegényeknek adja. Bánjunk mi is így egymással. Olyan ez, mint a göcsörtös akácfnak a napfény és a meleg tavaszi eső: ezek hatására méz fakad belőle. Szeressük ki egymásból a jót! – kérte Csaba testvér. Jézus feltámadása után nem moralizál a tanítványoknak, hanem halat fog velük, enni hívja őket. Csaba testvér szokásos humoros előadasmódjában festette elénk, mi másképp is szólhatott volna például Péterhez: „Előállhatott volna egy kakassal

is, és megkérdezhetette volna tőle: ismered ezt az állatot? Aztán ott maradt volna egyedül a fene nagy igazával.” De ő nem tesz szemrehányást, hanem szereti őket. Az értékek hierarchiájának legbelső körében a szeretet áll, nem az igazság. Saul példáját idézte fel: ideológia alapon gyilkosságokat szervezett, vagyis ma terroristának neveznénk. Mégis ő volt az, aki később megírta a szeretet csodálatos himnuszát. Nagyon hosszú út vezetett Szent István vértanútól a szeretet himnuszáig! Szent Ferenc rablókat fogadott be a kolostorába: nem az ítélkezés, hanem a szeretet parancsára cselekedett. A rablóból társai lettek. Mindannyian felnőhetünk a magunk szeretethimnuszához, ami bennünk van. Felidézte még a dévai polgármester példáját, aki hatalommal bíró, rettegett ember volt. Egyszer a gyerekekkel elmentek felköszönteni a névnapján, a gyerekek énekeltek, ő pedig elmondta neki, mennyivel egyszerűbb, ha ő befogadja ezeket a gyerekeket, mintha az intézmények és a börtönök között hányódnak. Ha azt mondta volna neki az elején, amit valójában gondolt, sosem alapíthatta volna meg a gyermekotthont. Így pedig ez a polgármester egy idő után Déva díszpolgárává avatta. Zárszóként ismét arra buzdított, hogy merjük kinyújtani a kezünket mások felé. Az előadás után adománygyűjtést szerveztünk Bőjte Csaba testvér gyermekei számára: 65 otthonban 2300 gyermeket nevelnek. Nagy öröm volt számunkra is, hogy

körülbelül 640 000 forintot adhattunk át számukra./ Thullner Zsuzsa/

Böjte Csaba testvér várja a konkurenciát

A Magyar Kurír a nagyböjt és a húsvét titkairól kérdezte Böjte Csaba ferences testvért, a Dévai Szent Ferenc Alapítvány megálmodóját és működtetőjét.

Csaba testvér nagyon sok meghívást kap, fáradhatatlanul tevékenykedik, utazik. Mit jelent a nagyböjti felkészülés ebben a nyüzsgésben?

Az emberek figyelmének felhívása a szeretetre, a másokkal való törődésre szintén lehet nagyböjti cselekedet.

Ilyenkor nagyböjti témákon próbálok hosszan elmélkedni mások és a magam számára is. Engem az Istennel való kapcsolatomban és a nagyböjti felkészülésben nem zavarnak ezek az előadások. Ez a hét valóban egy kicsit zsúfolt, sokszor két-három előadás is van, de ez is segít abban, hogy Istenhez közelebb kerüljek. Igazából pap vagyok, misszionárius. Ha megkérdeznék, mit tekintek fő feladatomnak, nem

annyira a gyermekvédelmet, mint az evangélium hirdetését. Nagy-nagy élmény volt számomra, amikor eljutottam Ausztráliába és bementem nyakig a tengerbe, elmondtam a Miatyánkot, egyet prédikáltam a halaknak. Ahogy Isten Fia mondta, hogy menjünk el a világ végéig és ott is hirdessük az evangéliumot. Úgy érzem, hogy Isten Igéjére, a vigasztaló, bátorító, erőt adó isteni hangra, az evangéliumra nagy szükség van ma a világban. Azt gondolom, ezen a Jóisten áldása is rajta van.

A vigasztaló szavakon és a törődésen keresztül az élő evangéliumot is átadják az alapítványnál nevelt gyerekeknek. Van-e valamilyen különleges tartalma ezeken a helyeken a nagyböjti időszaknak?

Sosem felejttem el azt az évet, amikor a kamaszok hihetetlenül komiszok is voltak. Minden évnek megvan a maga „öröme”: hol a mumpsz, hol a himlő vagy az influenza, valamilyen járvány. Abban az évben a hatodikos-hetedikes nagyfiaink hihetetlenül élvezték boszszantani a tanárokat. Hát én mostam is a fejüket elég gyakran. Jött a nagyhét, és mondtam az egyik kollégámnak: „Tudod mit, álljunk neki, és mossuk meg inkább a lábukat, ne a fejüket!” Minden osztályból a legcsintalanabb gyereket kiültettük a templomban az első sorba – ők persze nem tudták, mi fog történni. Szépen sorban mindegyikük előtt letérdeltem, megmostam a lábukat és megpuszítottam. Emlékszem, nagy csend volt a templomban,

mindenki meg volt hatódva, aztán mise után a gyerekek odaszaladtak hozzám a sekrestyébe, ölelgettek és mondták, hogy most már többet soha-soha rosszszak nem lesznek. Úgy éreztem: lehet, hogy többet érek el ezzel az alázatos meghajlással, mint a kiabálással, veszekedéssel. Nem lettek angyalok a gyerekekből, de köztük van például egy olyan is, aki akkor ott ült, és most a munkatársam már öt-hat éve.

A szegények, a kicsinyek szeretete, felkarolása által sok kis feltámadást él meg. Mit jelent innen nézve a húsvéti öröm, a feltámadás?

Az az ember, aki képes újrakezdeni, talpra állni, valamilyen módon a húsvét titkának részese. A gonosz szeretné kirúgni a lábunkat, szeretné, ha bedobnánk a törölközőt, szeretné, ha feladnánk a harcainkat, ha elkeserednénk, magunkba roskadnánk. Igen, biztosan szervez nekünk nagyon szép nagycsütörtököt, nagypénteket is. Nekünk az a dolgunk: ne hagyjuk, hogy ő diadalmaskodjon felettünk, hanem mi is éljük meg a magunk húsvétját, mi is merjük a magunk szereteteinek, rokonnainak, barátainak azt mondani, hogy találkozunk Galileában, és tényleg tudjunk egymásnak egy jó teát, kávéfőzni – vagyis halat sütni. Szükség is volna erre, mert nem hiszem, hogy ne volna olyan ember, akinek ne lenne kívül kiengesztelődni, újrakezdeni.

Amikor Csaba testvér beszél, sokakban fellobban a vágy, hogy odaálljon a kicsinyek mellé és segítsen nekik

Konkrétan hogyan kapcsolódhatnak bele az alapítvány szolgálatába?

Meg vagyok győződve róla, hogy se én, se az egyház, se az állam nem tudja megoldani a szociális problémákat. Amit én szeretnék: megmutatni, hogy jó dolog kereszténynek lenni, jó dolog szeretetben élni, jó dolog egy elesett, bajban lévő emberhez lehajolni. Az lenne jó, hogy mindenki ott, ahol él, a maga utcájában, falujában, városában, lépcsőházában lehajolna a bajban lévő emberhez. Akkor fog megváltozni a világ. Nem akkor, ha egy-két ember vagy az állam megfeszül és mindent felvállal. Én igazából csak reklámozni szeretném ezt a fajta életet. Sokszor kérdezik, mi a prioritása az alapítványnak: ilyenkor tréfásan mindig elmondom, hogy 2012-re az egyetlen nagy prioritás a konkurencia állítása. Remélem, hogy az emberek ott, ahol élnek, mindenki a maga módján, talán teszik is a dolgukat. Sokszor döbbentem látom, hogy egész jó családok gyermekeit is elhozzák hozzánk. Volt olyan gyerekünk, akinek a nagybácsija prefektus volt. Az egyik lányunk pedig, aki most 21 éves, a televízióban látott egy mesterszakácsot: nagyon hasonlított hozzá, a családneve stimmel, és tudta az apjáról, hogy szakács. Írt neki Facebookon, és kiderült, hogy valóban az apukája. Az lenne jó, hogy mindenki a saját gyerekét vagy rokonnait támogató, segítené.

Apor Vilmos, az egyetlen székely, akit boldoggá avattak, képes volt meghalni

mások gyerekeiért, családjáért, feleségéért. Milyen jó lenne, ha a mai férfiak is legalább a saját rokonaikért – nem meghalának, de áldozatokat tudnának hozni.

Kívánok kellemes húsvéti ünnepet, a hölgyeknek sok locsolót s a férfiaknak sok piros tojást!

Thullner Zsuzsanna/Magyar Kurír

Monorért

Monor város önkormányzata márc.15-én plébánosunknak, Csáki Tibornak Monorért

Érdemért adományozott. Az indoklásban többek között olvashatjuk : „Idekerülése óta nem csupán egyházközség e életét, ha-

nem városunkét is jelentősen befolyásolta, megújította. Személyéhez köthető a felekezetek közötti párbeszéd kiteljesedése. Az ökumené jegyében az imaórákon túlmutatóan közös programokat is szervez városunk lelkészeivel, melyek egybeolvasztják a kulturális és keresztény értékeket.

Ilyen kezdeményezés eredménye a városunkban hagyománnyá vált adventi gyertyagyújtás, a karácsonyi élő betlehem, a 24 órás kosárlabda, az

egyházi farsang, a nyitott templomok éjszakája...

A katolikus közösségek megújításához jelentős lépést jelentett a teleti kistemplom kertjében kialakított foci-pálya, kosárlabda pálya, a nagytemplom melletti, közösségi ház átalakított cserkészház. Jelenleg 14 közösségük van, ahol városunkból több százán találnak társas programot maguknak. A gyerekekkel, fiatalokkal nyaranta rendszeresen táborokat szervez, amelynek turnusaiba a keresztény fiatalokon túl a rászoruló, hátrányos helyzetűek is meghívást kapnak. Monorierdő hitéletének föllendítése, valamint a vasadi templom építése mellett az ő érdeme a cigánypasztoráció megindítása is.”

A plébános a köszönő beszédében ezeket mondta: Az elismerést nem én kaptam, hanem az a Lélek, amely vezet engem. Az a közösség, amely segítette ezeket a programokat megvalósítani. Istennek hála.

“Ma jobban, mint tegnap”

Jézusért. Mindent Jézusért. Jézusért szenvedek, Jézusért alszom, Érte vagyok beteg, Érte dolgozom. Nem számít semmi más. Nem az számít, hogy dolgozunk, hogy egészségesek vagyunk, hogy szenvedünk, sírunk vagy nevetünk. Az számít, hogy mindent Jézusért tegyünk. Mindent jól és tökéletesen. Reggel fölkelek, rendet teszek a szobában: jobban, mint tegnap. Munkához látok: jobban, mint

tegnap. Beszélek valakivel és keresem a szavakat: jobban, mint tegnap, és így tovább.

Mi következik abból, ha így élünk?

Bizonyos pillanatokban szokatlan örömet tapasztalunk a lelkünkben, rendkívüli, mennyei örömet. Időnként ezt fedezem fel magamban. Ilyenkor azt mondom Jézusnak: „Ezt is érted!”

Ugyanúgy, mint amikor fájdalom ér: „Ezt is érted!”

Ha így élünk, ez életkedvet ad. Nem meghalni vágyasz, hanem élni akarod az életet. Reggel alig várom, hogy fölébredjek, hogy újra így kezdhessem napomat. Épphogy fölébredek, még félálomban azt mondom: „Rajta, ismét előlről, hogy Istent szeressem! Tessék, Jézus, érted! Mindent érted!” Így megértem, miért mondta Jézus: „En vagyok az élet”. Mert Ő valóban mélyen a létünkbe oltja az Életet.

Chiara Lubich

Élő rózsafüzér a város körül

Idén második alkalommal rendeztük meg az Élő rózsafüzér zarándoknapot Monor körül, március 17-én. Városunkban a tizennégy útszéli kereszt közül tizenkét keresztnél jártunk. A telepki kistemplom keresztjétől indult egy csoport, a fiatalok a Kinizsi úti keresttől indultak. A többiekkel a plébániáról keltünk útra, és az Acsádi úti keresztnél találkoztunk. A zarándoklat fő célja: közös imádság

Monorért, a monori és a környékbeli emberekért.

Utunkkal rózsafüzéért fűztünk a város köré imával és énekszóval. Mint ahogy Jerikó falai leomlottak a kürt hangjaira, azért imádkoztunk, hogy omoljanak le azok a lelki falak is, melyek a város és a környék lakóit Istentől, egymástól, a boldogabb élettől elválasztják. Tavaly még különös élmény volt áthaladni a Cinka Panna utcán, az idén azonban a roma gyerekek is szépen bekapcsolódtak az imádságunkba. Alkalmat adott ez a zarándoklat egymás jobb

megismerésére, a keresztény közösségben való együttlétre, az egyház sokszínűségének megtapasztalására.

Morzsák

Ne panaszkodj, ha küzdened kell! Ez a legjobb pillanat! Sziénai Szent Katalin így figyelmeztet:

„Ahol nincs küzdelem, ott nincs győzelem se.”

Ha szeretetiünk mértéke az, hogy életünket adjuk barátainkért, akkor késznek kell lennünk bármely szeretettetre mások felé.

Egyházmegyei találkozó

Március 31.-én szombaton Gödöllőn a Premontrei Gimnáziumban több száz egyházközségi vezető találkozott. Az új evangelizációról hallottunk tanítást. Négy egyházközségből hallottunk tapasztalatokat: a keresztelési felkészítésről, katekumen hittanról, a családok közösségekről. A találkozón a püspök atya meghirdette az Egyházmegyei zsinatot. Minden egyházközségben kérszólnünk kell erre. At kell gondolnunk, mik a feladataink, milyen eszközökkel, hogyan tudjuk ma, korszerű módon továbbadni az evangéliumot. Nekünk is meg kell találnunk a magunk helyét, feladatát. Az evangelizációt saját magunkon kell kezdenünk.. A találkozó végén a szentségimádást a Monori plébánia képviselői vezették.

Uram, ébreszd egyházadat, hogy meglássa fogvatékosságait, mulasztásait és új feladatait – és kezd rajtam

.Uram, építsd egyházközségedet, adj másra figyelő, nyitott szívet tagjainak – és kezd velem.

Uram, békességed és jóságod örömhírét juttasd el mindenüvé a földre – és kezd nálam.

Uram, gyűjtsd meg szereteted lángját minden szívben – és kezd bennem. Ámen

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Áprilisi életige részlet,,

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Jézus igéjét a hívő szívébe vetett maghoz is hasonlítják. Ha befogadjuk, belénk hatol, és magként fejlődik, növekszik, termést hoz és „átkrisztusít”, azaz hasonlónvá tesz Krisztushoz. Ha az ige a Lélek által ennyire átalakítja a keresztyén embert, akkor valóban rendelkezik azzal a képességgel és erővel, hogy távol tartsa a rossztól: amíg hagyja, hogy az ige működjék benne, addig szabad a bűntől, tehát tiszta. Bűnt csak akkor fog elkövetni, ha megszűnik engedelmeskedni az igazságnak.

„Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek.”

Hogyan éljünk, hogy mi is kiérdemeljük Jézus dicséretét?

Úgy, hogy váltsuk életre Isten minden szavát, hogy táplálkozzunk belőle pillanatról pillanatra, állandóan újraevangelizálva egész létünket! S mindezt azért, hogy ilyen módon ugyanazok a gondolataink és érzéseink legyenek, mint Jézusnak. Ő élhessen általunk a világban, hogy így a társadalomnak, amely gyakran beleragad a rosszba és a bűnbe, megmutassuk azt az isteni tisztaságot és átlátszóságot, amelyet az evangélium felkínál.

Torinói lepel

Nagyhétfőn a Torinói halott lepel mását Tamási József Tiszaföldvári plébános mutatta be

A lepel különleges jelentősége a hívő ember számára abban is megmutatik, hogy rajta nem csupán a töredékes fotónegatívhoz hasonló Arc és Test jelenik meg. Ez az Arc és Test a személyes hit bizonyossága által a halott Krisztus Arcának és Testének fénykép-negatívhoz hasonló, bár egyetlen lenyomata. Tekintve, hogy keletkezését testkisugárzás okozta, a sugárhatás azon testrészek lenyomatát hagyta élesebben a leplen, melyek a Testtel közvetlen kapcsolatban voltak. Mivel a térben a bal térd emelkedik ki leginkább, érthető, hogy annak csontjai rajzolódni ki a legtisztábban, megrendítő hatást váltva ki a szemlélőben. Az Arc és a Test különleges üzenetértéke, hogy Jézus szenvedéstörténetét tartalmazza s ebben újabb felismeréseket tesz lehetővé. Persze le kell tudni fordítani ezt az üzenetet, amely az evangelizálás kiemelt szerepét külön is érinti. Bátran el lehet fogadni, hogy számos olyan jelet és utalást ismerhetünk föl ebben a tekintetben a tudományos kutatás segítségével, amely magát a bibliatudományt is előbbre viszi és segíti. Érdemes tehát röviden, mégis részletesebben visszaillesztani azokra az eredményekre, amelyek hagyományos bibliai ismereteinket előbbre vitték a lepel-kutatás alapján.

- Megszámolták a Testen kivehető ostorcsapások nyomait (kb. 120).

Megállapították, hogy a római ostromnál használt büntetőeszközzel van szó (ólmozott korbács).

- Megállapították a kutatások, hogy a töviskorona nem olyan volt, mint az a köztudatban

él, századok óta. Nem babérkoszorúhoz hasonlóan körbefont, hanem kósárszerű.

- Ismert dolog, hogy igazi szenzáció volt a szegek nyoma a kéz csuklóján és nem a tenyéren.

-Igen jelentős felismerés a hagyományos ábrázolásokkal szemben, hogy a lepel embere -- meggyőződésünk szerint Jézus Krisztus -- nem az egész keresztet vitte, hanem annak csupán a felső, vízszintes szárát. A függőleges rész már a helyszínen lehetett, beásva. Nagyon valószínű, hogy az az „állandó rész” szerepét kapta, esetleg több megfeszítéshez is. A kivégző osztag magával vitte a megfelelő felszerelést (kalapácsok, fogók stb.).

- Megrendítő eredménye a tudományos vizsgálatoknak, hogy a Test hátoldali lenyomatán látható jobb talpon kimutatták Jeruzsálem talajmintáinak nyomát, az Arcon pedig az elesés következtében a vérbe tapadt homokmaradványokat. Hiszen az elítélt mezítláb ment a keresztúton. Nem háromszori

esésre következethetünk tehát, ahogyan a keresztút-járás elénk tárja, hanem egyre. Ennek helye viszont annyiban meghatározható, hogy valószínűleg a kapun túl, a falakon kívül történt, ahol már nem volt kikövezve az út, s talán már emelkedőben lehetett. -A Veronika-kendő legendája a kutatások szerint a vera ikon (= igaz kép-más) szavakból keletkezhetett.

A 12. századtól már utalnak rá és később egyre elterjedtebb lett az ábrázolás. Ugyanakkor megalapozott a következtetés, hogy a Veronika-kendő vérfestette Krisztus-arca voltaképpen a lepelre utal. Úgy mutatták meg időnként, hogy egy negyedére összehajtva csak az Arc volt látható, mintha az valami törülközőn volna. Az Arc ugyanis épp a Lepel negyedik negyedének közepén látható.

(Boda László)

A templom nagyböjti, húsvéti díszítéséről

Karácsony elmúltával a dekoráció is szerényebbé, egyszerűbbé válik az oltáron, majd a böjt kezdetével el is tűnik. A nagyböjti időszakban egy jelképes dekoráció mégiscsak megje-

lenik, a nád, buzogány, utalva Pilátusra, a helytartóra. A tél végén a tavasz kezdetén a lombhullató fák, cserjék ágai csupaszak, csak az alvó rügyek jelzik számunkra, hogy lesz még újra kezdés, rügy fakadás, feltámadás. Véleményem szerint akkor jó egy dekoráció, ha követi az adott évszakot, beilleszkedik az ünnepekörök, egyes időszakok váltakozásába, és kifejező, van a hívek felé mondanivalója. Ezért letisztultan, hogy a nagyböjti készültségben semmi ne vegye el a figyelmünket csak üvegvázákat, üvegekelyheket használok, és benne ellentétek feszülnek egymáshoz. Megjelenik a nád-Pilátus mellett a krisztustövis fa tövises ága (gleditsia triacanthos) – Jézus. E kettősség magában hordozza a hatalom és a szenvedés, a fájdalmas keresztút egyes állomásait.

Majd jön a virágvasárnap, a barka mint szimbólum jelenik meg, megszentelése után a tavasz egyik hírnökét magunkkal is vihetjük otthonunkban, hogy ott emlékeztessen: kezdetét veszi a nagyhét. Virágvasárnap a húsvét előtti vasárnap, ezen a napon vonult be Jézus Jeruzsálembe. Az elkövetkezendő héten van az év legdrámaibb napja, a nagypéntek. Ekkor emlékezünk Jézus halálára. Ilyenkor az oltár teljesen üres, nincs semmi ami szebbé tenné, csak a töviskoszorú, ami kifejezően ott maradt. Nagycsütörtökön csak a mellékolárt díszítjük fel. Nagyszombaton Rendek Éva néniével, aki a kikeményített, frissen vasalt terítőket hozza, feldíszítjük a templomot:

hófehér virágokba öltöztetjük az oltárt. Mejjelennek a gyönyörű teltvirágú hortenziák és ilyenkor mindig eszembe jutnak a gyermekkori emlékek, amikor még Tóth kertészék saját, dédelgetett virágai kerültek fel az oltárra...Ilonka néni gondosan készítette el, figyelve minden apró részletére. Majd én vettem át ezt a hagyományt, és szeretném azt hinni, hogy megfelelek a feladatnak

és fentről most mosolyogva néznek a papával együtt le ránk. A hortenzia mint húsvéti szimbólum a bárány fehér, tiszta, finom gyapját jeleníti meg számomra. A díszítésnél odafigyelek az üzenet mellett a virágok tartósságára is. Így megjelennek a kálák, melyek már felfelé, a jövőbe mutatnak. Ekkor nem hiányozhatnak a virágok nagy klasszikusai sem, a rózsák, a teltvirágú

angol poliantha hibrideket használom, mert hiszem, ők illenek leginkább az ünnephez. Hortenziák, kálák, rózsák, fréziák, hófehér tulipánok és az elmaradhatatlan kecses és lány illatos jácintok, melyek kis harangocskái finom, belső virágmuzsikát játszanak fülünkbe Jézus feltámadásának ünnepére. Minden hófehér, tiszta és ünnepélyes .. feltámadt Krisztus. /Krució László/

Mire használod a szabadságodat?

Képes vagy arra, hogy minden napot ajándéknak láss, és imádsággal kezd a reggelt? Képes vagy arra, hogy észrevedd a másik értékeit, és megdicsérd a körülötted levőket? Képes vagy arra, hogy merd elfogadni a másik segítségét, és viszonzást nem várva segíts? Képes vagy arra, hogy meghallgasd az embereket, és imádkozz azokért, akik mellett elhatsz az utcán? Képes vagy arra, hogy meglepd társaidat, vagy arra, hogy bátorítsd a szomorkodókat? Képes vagy arra, hogy türelmes légy, vagy arra, hogy lemondj a kényelemről a másik javára? Képes vagy arra, hogy leborulj a kereszt előtt, és hagyd, hogy Isten felemeljen Téged? Képes vagy arra, hogy egész életed imádsággá váljon, és felismerd az Ő tékozló szeretetét? Képes vagy arra, hogy engedd: Isten átöleljen Téged, és szabadságodat felajánld Neki?

Ha képes vagy ezekre, akkor vagy igazán szabad!

Az öröm útja

Az örömet egy katolikus ájtatosság, melyet általában a húsvét és pünkösd közötti időszakban gyakorolnak. A keresztúthoz hasonlóan stációkból áll, amelyek a feltámadás utáni újszövetségi eseményeket, és a feltámadt Krisztus tanítványával való egy-egy találkozását örökítik meg. Ezeket az újszövetségi jeleneteket a keresztény hívek elmélkedhetnek. Ennek gyakorlásához elhelyeznek 14 állomást (stációt). Az első hajnali örömutamon a természet ébredésével együtt ébredtem én is. Nagyon szép volt, hogy olyan sok fiatal is részt vett rajta. Meghitt pillanat volt, amikor a csendes erdőben együtt imádkoztunk, éreztük, hogy Jézus jelen van köztünk. Szép volt a hajnali fényben megpillantani a felkelő nap sugarait, és azt a tiszta örömet érezni. Megtapasztalod az Úr jelenlétét, a megváltás örömét és azt, hogy nem vagy egyedül, hiszen az Úr mindig velünk van. Jó hinni ebben a szürke hétköznapi napokon is.

„A lélek gyümölcse pedig: a szeretet, öröm, békeség, türelem, szívség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás” (Galata 5,22-23)

A tavalyi évben rendhagyó módon nem Vasadra, hanem Monorierdőre mentünk keresztutat és hajnali örömutat járni. Már este úgy feküdtünk le, hogy vártuk, mikor kelhetünk fel hajnalban, mert elsőként szeretettük volna üdvözölni a feltámadott Jézust.

Hajnali négy óra körül keltünk, hogy a vaksötétben átkereshessünk a szomszédos helységbe. Igen szép számban voltunk jelen. Öröm volt látni, hogy mindenki le tudta győzni restségét, hogy jelen lehessen. Elindultunk keresztutunkon, ahol a stációknál az öröm fogalmazódott meg minden elmélkedésben. Hálás szívvel voltunk jelen. Halkan, álmosan mentünk egyik stációtól a másikig, míg nem a semmiből előtűnt

hangtalanul mintegy száz bárány, a pásztor s a kutyája. Hangos szóval így köszöntött

minket: „Feltámadt Jézus Krisztus!” Isteni jelként tűnt fel ez a kép. Szívemet öröm és hála töltötte el s előtűnt a Nap is, hogy az éjszakát legyőzve újra feltámadhasson, és melengető sugarait bocsáthassa reánk.

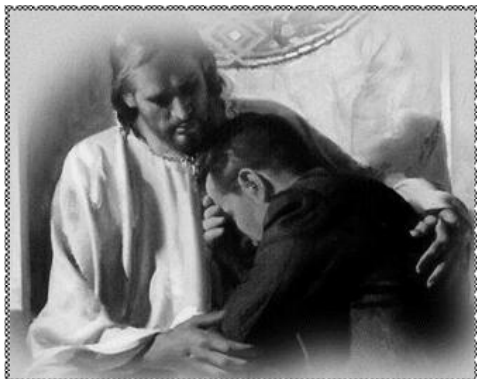
Fazakas Anita és Zsolt

Pilinszky János:

A húsvét margójára

Azokról és azoknak kívánok írni, akik talán már esztendők óta nem gyóntak, akik évről évre a halogatás állapotában élnek, mintegy megrekedtek az előzetes lelkiismeret-vizsgálatban. A morális, keresztény önelemzés szükséges előfeltétele az igényes életnek, valami mégis hiányzik belőle: az elhatározás. Hasonló az ilyen ember a szabadulásáról álmódó fogolyhoz, kiből lassan kikopik a cselekvés ereje. Belesüpped ábrándjaiba, elernyed, s talán épp álmai teszik végképp fogollyá. Egyetlen szentségnél se éreztem oly erősen, mint épp a gyónás szentségénél, hogy a szentség – jobb szó híján és sok minden túl – cselekedet is, méghozzá a lélek legrejtettebb erőit megmozgató cselekedet. S ez a cselekedet jóval több a legtisztább szándékú önelemzésnél s földi jótettnél. A gyónás szentségében titokzatos módon mindig jelen van ez a drámai pillanat. Semmiféle önelemzés és bánat nem pótolhatja ezt az értéket. A lelkiismeretvizsgálatot és bánatot csakis a gyónás emeli valamiféle hasonlíthatatlan drámai történésé, konkrét erejű mozzanattá. A gyónással küszöböt lépsz át, mely a bűn rabságából Isten szabadságába vezet. Fellélegzel. Megtetted a nagy lépést. Látszatra alig „történt” valami; „cselekedeted” isteni közegben játszódott le. Csak csöndes ujjongásodon érzed, mennyire valóságos szabadulásod. De épp ez a titokzatos „cselekvési mozzanat” magyarázza azt, hogy el is lehet

szokni tőle. Erő, és újra és újra elhatározás kell minden egyes gyónáshoz, mint minden valódi cselekvéshez. S már a cselekvés „misztikájához” tartozó kérdés volna azt megfejtetni, az ember miért hajlamos a restségre

akkor is, mikor az rabságot, rosszat, árnyékot jelent számára, s miért rest megtenni a döntő lépést, mikor az a szabadságba, öröme és világosságra vezet? Húsvét közeledtével ezt az egyetlen gondolatot kívántam fölvetni anélkül, hogy tovább fejleszteném. Azoknak írtam, akik átélték a léleknek hasonló, indokolatlan bánaságát, vagy épp most élik át. Örökös lelkiismeretvizsgálatban élnek talán, és ismerik a bánat könnyeit is. Csak épp a nagy lépésig nem tudnak eljutni. Ahhoz a lépéshez, mikor a szabaduló fogoly riadtan veszi észre szívében, hogy a hosszú fogságban hozzászokott fogságához! Aztán összeszedve minden erejét, kilép börtöne ajtaján, s talán csak följongó szívével érzi, mi is történt vele. Szabadulásukkor pedig épp a tétova szívűeknek lesz legnagyobb az öröme és ujjongása!

Levél a családokhoz

Levél a családokhoz, a házaspárokhoz, a jegyesekhez és a szerelmesekhez. Idézzetek fel a saját, vagy ismerőseitek életéből olyan reménytelennek látszó

helyzeteket, amelyekből nem láttátok a kiutat! Hogyan sikerült a helyzetet megoldani? Néhány virágos randevú után megtörtént az első hazakísérés, nagy séták következtek, együtt mentek moziba, a vonzalomból hamar szerelem lett, és szóba jött a házasság is. Összeházasodni? De hát mire? Egy félbemaradt egyetemi hallgató és egy szegény dísnövény-szaktanácsadó, lakás nélkül, bizonytalan jövővel mihez kezdhetne? A lány azonban szilárdan hitte, hogy Isten egymásnak teremtette őket, a fiút pedig kirántotta depressziójából a szerelem, úgy érezte, ezért a lányért mindenre képes. Akkoriban hiány volt – különösen vidéken – tanítókból, ezért a tanítói állásokat úgy hirdették meg, hogy érettségizettek oklevél nélkül is vállalhattak tanítói munkát, ha közben két év alatt elvégzik levelező szakon a főiskolát. A megoldás tehát adva volt. Összeházasodnak, és elmennek vidékre tanítónak. A két tősgyökeres pesti fiatal vállalta egymásért a falusi életet, vállalták, hogy mindketten tanulnak és

tanítanak egyszerre, hogy nem csak álmaikat dédelgetik, hanem élnek az alkalommal, és vállalják a harcot együtt, egymásért. Meg kellett küzdeniük szüleik ellenállásával is, mindkét oldalon aggódtak, hogy a felmerülő – előre láthatóan nem is csekély – nehézségek súlya alatt a fiatalok össze fognak roppanni. Ők azonban kitartottak elhatározásuk mellett, tudták, hogy „az Úr szemei az igazakon nyugszanak, és fülei hallgatnak könyörgéseikre” (1Pét 3, 12). Ezt a lehetőséget ajándékba kapták, és tele voltak bizakodással, reménnyel és hálával. Hálásak voltak, mert már a tervezés, a készülődés is életük boldog időszaka volt, és szilárdan hitték, hogy házasságuk az égben köttetett. Mi segíthet a látszólag erőnket meghaladó feladatok következetes vállalásában? A nehézségek. Ezek sem vártak sokáig magukra. Szolgálati lakást kaptak, egy takaros falusi házat, de senki nem gondoskodott a háztartás felszereléséről. Szerencsére a kollégák meg az iskolás gyerekek szülei segítettek, hamar egyenesbe jöttek. Megbetegedett a felső tagozatos orosz tanár, és a férj, akinek jó tanára volt a technikumban, vállalta a helyettesítést, ez egy kis többletjövedelmet hozott. Közben együtt elkezdték levelező tagozaton a főiskolát, nehézség azonban itt is adódott. Az ifjú férjnek eddig sikerült felmentést kapnia az akkor még kötelező katonai szolgálat alól, most azonban behívták hathónapos kiképzésre. Ha ezt a hat hónapot, amely

Levél a családoknak

őszől tavaszig tartott, kihagyja a főiskolán, egy egész évet elveszít, kicsúszik a határidőből, nem véglegesítik tanítói állását, és minden összemolhat. Felesége azonban megtalálta a megoldást: amit levelezőként írásban lehetett beadni, azt két példányban adta be, és kisírta, hogy a szóbeli vizsgák férje „eltávozásának” idején legyenek. Így aztán mindketten kitűnő eredménnyel, megfelelő időben befejezték a főiskolát, okleveles tanítók lettek. Közben megérkeztek a gyerekek. Dolgos, boldog családdá fejlődtek. Abból is jó származott, hogy a férj „bedolgozott” a felső tagozatba. Igazgatója javasolta, iratkozzék be – ugyancsak levelezőn – az orosz szakra, legyen orosz tanár. Felesége is biztatta, beiratkozott orosz-francia szakra, és ezt olyan sikerrel végezte el, hogy meg sem állt az egyetemi francia diplomáig. „Ha nem találkozik a feleségemmel, akkor ma is csak virágkihordó lennék, vagy talán még az se. Mindent neki köszönhetek, őt pedig Annak, Aki egymásnak teremtett minket” – vallotta a most már nyugdíjas iskolaigazgató, a sokunokás, boldog nagyapa. Idézzetek fel rokoni, baráti vagy ismerősi körből olyan házasságokat, amelyekben eleinte nem a szülők álmai szerint alakultak a dolgok, mégis harmonikus kapcsolat

alakult ki a generációk között! Milyen segítséget nyújthatnak a család helyzetének megszilárdulásában a többi családok, a közösség?

Kedves családok, házaspárok, jegyesek és szerelmesek! „Mindazokat a javakat, amelyek az élethez és az istenfélelemhez szükségesek, az isteni hatalom ajándékozta nekünk azáltal, hogy megismertük őt, aki minket saját dicsőségével és erejével meghívott.” (2 Pt 1,3) Amikor nehézségek, gondok súlya alatt görnyedünk, bizony nehéz fedezni az igazgyöngyöt, amelyért az ember mindenét eladja (vö. Mt 13, 45-46). Pedig a szenvedés, sőt a kudarc is:

ajándék, lehetőség. Rajtunk áll, hogy mit kezdünk vele! Ha elkeseredünk és feladjuk, ha a körülményeket okoljuk ahelyett, hogy keressünk a megoldást, a magunk helyzetét nehezítjük meg. „Isten a mi Atyánk, aki szeret minket, s örök vigasztalást és jó reménységet aján-

dékozott nekünk.” (2 Tessz 2,16) Fedezzük fel minden helyzetben a jót, a bajból kivezetőt! Fordítsuk a magunk és szeretteink javára mindazt, ami rossznak, hátráltatónak látszik! Két egymásnak elköteleződött ember együtt csodákra képes! Bátran építenek Isten állandó és végleges szeretetére, biztonságot jelentő oltalmára. /Bíró László, a MKPK családfreferens püspök/

Virágvasárnap

Húsvéti készülékünkben különösen szép nap volt virágvasárnap. Mind a négy templomunkban megelevenedett

Jézus szenvedéstörténete. A nagytemplomban az énekkar csodálatos szolgálata után A Kammerton együttes Megyesi Schwartz Lúcia operanéekessel Vivaldi Stabat Materét adta elő. Az esti szentmise keretében közel negyven fiatal jelenítette meg a passió megrázó történetét. A telepen a felnőttek, Monorierdőn és Vasadon a fiatalok szolgálata nagyon felemelő

volt. A vasadi kápolnába alig fértünk be. (a Stabat Mater előadás ott is elhangzott) Köszönet érte!!

Hírek:

Plébániai programok:

-Ápr.15-én a 9.30-as szentmisében felnőtt keresztelés lesz.

-*Április 20-án lesz egyéves a Bárka Családi Napközi, ahol bölcsődés és óvodás korú gyermekek nevelkednek keresztény értékek szerint.*

Elérhetőség: Mátyás király u.1

Tel:06 30 4522589 Kerdi Tünde

-Május 1-jén 10.00-kor Monorierdei Szent József búcsú. Vendégünk Beer Miklós püspök úr

-Május 13 elsőáldozás

-Május 28 Pünkösöd hétfőn gyalogos zarándoklat Máriabesnyőre.

-Jún.10 Úrnapja (körmenet)

-Jún.16 18.00 Jézus Szíve búcsú a telepen.

-Jún.17 17.00 Jézus Szíve búcsú Vasadon

Táborok

-Hittanos tábor: jún.18-23. Bélapátfalva

-Napközis tábor: jún.25-29 plébánián

-Bérmálkozóknak tábora: júl.2-7.

Badacsony

-Napközis tábor Monorierdő: júl.23-27

-Reginális Ifjúsági tábor:

-Napközis tábor Vasad: júl.30-aug.3

-Családos tábor: aug.5-8. Kismaros

Lelkipásztori levél:

Monori Római Katolikus Egyházközség két havonta megjelenő értesítője. Cím: Monor Kossuth Lajos u. 83. Tel: 29 412-223

Megújult honlap:

www.monorplebania.hu